

[Erling Christensen]

Derfor vil jeg igen sige, at jeg glæder mig over det, hvis det er Fremskridtspartiets retspolitiske holdning, som hr. Tom Behnke har givet udtryk for her. Så tror jeg, at mange ting vil blive lettere fremover.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for indfrielse af en statsgaranti på 547 mio. kr. for en række almennyttige boligselskabers ubebyggede grunde.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 22/11 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil gerne indlede med at slå fast, at de nuværende regeringspartier var stærke modstandere af garantiordningen i 1982, da det første aktstykke blev tiltrådt af Folketingets Finansudvalg. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg stadig væk mener, at det var en forkert beslutning, Folketinget traf.

Uanset modstanden fra flere af Folketingets partier blev garantiordningen imidlertid etableret. Og firkløverregeringen fandt ikke, at man kunne komme uden om dette arvegods fra den tidligere socialdemokratiske regering, og følte sig forpligtet til at gennemføre det andet aktstykke, som var en mere teknisk opfølgning af det første. Vi må nu tage konsekvensen: Ga-

rantiforpligtelserne for de pågældende boligselskabers grunde skal indfries nu. Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at der ikke er tvivl om statens juridiske forpligtelser til at indfri garantien den 31. december 1991.

Om selve garantiordningens udformning, herunder den vurdering, som blev lagt til grund for ordningen, vil jeg gerne fremhæve, at vurderingsprincipperne fremgik af aktstykket fra 1982, ligesom det fremgik såvel af aktstykket som af besvarelsen af spørgsmålet fra Finansudvalget dengang, at anvendelsen af disse vurderingsprincipper indebar betydelig risiko for et stort tab for staten, når garantien til sin tid skulle indfries.

På tilsvarende måde fremgik det af aktstykket, at den vurdering, som blev lagt til grund for garantiordningen, adskilte sig væsentligt fra 17. alm. vurdering, som var den seneste offentlige vurdering forud for aktstykket. Disse forhold har stået klart også for Folketinget, da aktstykket blev tiltrådt i sin tid.

Der er heller ikke i aktstykket blevet lagt skjul på, at det må påpeges, at op mod halvdelen af det samlede grundareal næppe vil kunne bebygges med almennyttigt byggeri. Jeg kan i forbindelse hermed oplyse, at af det samlede areal på 2,8 mio. m², som blev omfattet af garantiordningen, er frasolgt ca. 1,2 mio. m², det vil sige knap halvdelen.

At statens garantiforpligtelser ikke herved er blevet formindsket i særlig stort omfang, skyldes imidlertid, at de salgspriser, som har kunnet opnås, har været så lave, at de ikke har kunnet opveje de ventetidsomkostninger, som lånene er blevet forøget med i garantiperioden.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at præcisere, at det beløb, som staten er forpligtet til at udbetale den 31. december 1991, omfatter den værdi, som blev fastsat for grundene ved garantiordningens etablering i 1991 inklusive de i perioden påløbne ventetidsomkostninger og eksklusiv de i perioden opnåede salgssummer.

En af årsagerne til, at grundene ikke i større omfang er blevet bebygget, skal ganske givet også søges i den omstændighed, at kommunerne – sådan som garantiordningen blev udformet efter den socialdemokratiske regerings beslutning – ikke har haft nogen særlig tilskyndelse til at få arealerne bebygget hurtigst muligt.